

A. Túri Zsuzsa
(pálmaház)

Párában
egy füledt
pálmaházban
a csend felett
gomolygó
félhomály van,
csillogón
veri vissza a csempe
a sovány fényt pislogva
éjjelente,
s időnként
a nyúlós langymelegben
lepkeszárny,
vagy éppen virág rebben,
szelíden,
ahogy magamban hordlak,
most mikor
már kétséges a holnap,
lassanként felszívódik az élet,
de a régi álmok fehérek,
s áttetsző tejüveg van köztünk,
mindegy már,
életre honnan jöttünk,
össze sem kötjük már a sorsunk,

de meghat,
hogy hasonlóak voltunk,
s előtör szívből fakadva talán
néha egy hang, s
az ócska magány,
a csalódások előttünk hevernek,
lassan negyven éve,
hogy szeretlek,
oly tisztán, mint hívó alázat,
titokban,
mit az ünnep áthat,
nehezől a szív,
lassul egyre,
s összecseng
mintha mese lenne,
századok
harangja szavával,
összemos
tegnapot a mával,
minden csak
ismétlődik egyre,
ritkábban játszunk éldelegve,
a megszokás irányít,
kegyetlen, de hadd legyek
szép emlék fejedben.

(a gyermek)

A gyermek már
nem ugyanaz a gyermek
aki csészéaljszemekkel bámult
végtelen csodálattal
akiért
aki által
aki miatt történt minden
akinek te voltál a biztos pont
alfa és omega
azt a gyermeket
nem találod meg soha

elsodorta az idő

messzire messzire messzire tőled
szemfényvesztés minden mozdulat
hinni mindig csak
valami hihetetlenben érdemes
a csúcsokról csak lefelé
vezet az út

életed végéig itt marad
az emlék
az illatok
de a szeretet már csak
részvét
szánalom
életed végéig tartó
kegyetlen
gyász

(Vers)

A vers legyen vad kiáltás,
rengesse meg az eget,
érjen fel a felhők fölé,
visszhangozzák a hegyek,
zuhanjon nagy suhogással,
táguljon tőle a tér,
sebezzen meg felpattanva,
majd ragyogjon, mint a vér,
sötét foltként, lázas vágyként
törjön át minden falon,
sosem enyhülő sajkásként,
szédülten, vagy józanon,
majd csillogjon messziről,
ahogy kupolás torony,
s rázzon fel unalmas csendben,
csattanjon, mint egy pofon,
rohanjon át a házak közt
patkó-görbe utakon,
fusson neki a tömegnek
könnyedén és csupaszon,
fenyőzöldben, kútkávákon,
találjon meg a csoda,
lásd, amit eddig nem láttál,
s ne feledd el már soha.

(utána a csend)

Az ajtók bezáródnak.
Tudomásul vesszük.
Sosem tudjuk meg,
mi van mögöttük, mi lett volna,
ha sikerül kinyitni őket.

Az ablakok is bezárulnak.
Elfogadjuk.
Látjuk rajtuk keresztül
az elérhetetlent.
Emelt fővel megyünk tovább,
a kivilágított folyosón.

Átlátjuk. Legalábbis azt hisszük.
Egyre kevesebb az ajtó, meg az ablak is.
Megértjük. Folyton csak
belenyugszunk valamibe,
miközben egyre távolabb kerül,
ami már majdnem a miénk lett.

Aztán már csak a pillák függönye.

Vérpiros bársony.
Összezárt képzetek.
Elképzelt világok illata.
Életlen gondolatok felszívódása.
Csigaházak keresztmetszete,
kagylók tompa zúgása.

Utána a csend.

Időn kívül

*Francescónak**

Ha elhomályosul a szem,
s befelé néz, távolra nem

és ritkábbak már a szavak,
csak a letisztult váz marad,

többé nem vádol, nem ítél
harmóniát és dalt ígér

a hit és telve a kehely,
a lélek száll : könnyű pehely,

lassan kitágul majd a tér,
a kezdet s a vég összeér.

**Baranyi Ferenc*